

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M É N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu, složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Jana Vyklického a Mgr. Radovana Havelce, v právní věci žalobce: **M. H.**, zastoupen JUDr. Petrou Stupkovou, LL.M., advokátkou se sídlem Jáchymova 26/2, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2015 č. j. 532/2014-160-SPR/3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 10. 8. 2015, č. j. 1 A 34/2015 - 43,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností, oddělení správního řízení ze dne 2. 6. 2014, č. j. MHMP 801138/2014/Pec, byl žalobce (dále „stěžovatel“) uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, za což byl potrestán zákazem činnosti spočívajícím v zákazu řízení všech motorových vozidel po dobu šesti měsíců a pokutou ve výši 5.000 Kč. Stěžovateli byla také uložena povinnost nahradit náklady přestupkového řízení částkou 1.000 Kč. Přestupkového jednání se měl stěžovatel dopustit tím, že v místě s maximální dovolenou rychlostí 50 km/h jel rychlostí nejméně 92 km/h. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí se stěžovatel bránil odvoláním, které bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 4.

2015, č. j. 532/2014-160-SPR/3, jímž bylo zároveň prvostupňové správní rozhodnutí potvrzeno.

Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel blanketní žalobou, kterou následně doplnil podáním ze dne 23. 7. 2015. Namítl v něm nesprávné posouzení omluvy z ústního jednání, nemožnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí, nepřipustnost některých podkladů a v závěru zpochybnil samotné měření rychlosti vozidla.

Usnesení Městského soudu v Praze

Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) usnesením ze dne 10. 8. 2015, č. j. 1 A 34/2015 – 43, správní žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále „s. ř. s.“), odmítl.

Podle názoru městského soudu žaloba neobsahuje žádný projednatelný žalobní bod. Vzhledem k tomu, že ani přes avizované doplnění nebyla žaloba v dvouměsíční lhůtě plynoucí z ustanovení § 71 odst. 2 a § 72 odst. 1 s. ř. s. doplněna, konstatoval městský soud, že je jí nutné pro neodstranitelné nedostatky odmítnout. Městský soud přitom vyšel z předpokladu, že lhůta pro podání žaloby počala běžet dne 13. 4. 2015 a uplynula dnem 13. 6. 2015.

Kasační stížnost

Kasační stížností ze dne 24. 8. 2015 napadá stěžovatel rozsudek městského soudu z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Uvádí, že lhůtu k doplnění žalobních bodů dodržel, neboť zákonná lhůta k podání žaloby byla ovlivněna žádostí o osvobození od soudních poplatků. Poukazuje na ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s., podle něhož po dobu od podání takové žádosti do právní moci rozhodnutí o ní neběží lhůta stanovená pro podání návrhu na zahájení řízení. Tvrdí, že v daném případě lhůta neběžela po dobu 40 dní, a žaloba tudíž mohla být doplněna až do 23. 7. 2015. Právě k této skutečnosti městský soud nepřihlédl a chybně rozhodl, že k doplnění mělo dojít nejpozději dne 13. 6. 2015.

Vzhledem k výše uvedenému stěžovatel navrhuje usnesení městského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve stručném vyjádření s postupem městského soudu ztotožnil.

Posouzení Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil otázku splnění podmínek řízení. Zjistil, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, stěžovatel je v řízení zastoupen advokátkou a jsou splněny i obsahové náležitosti dle § 106 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Stěžovatel napadl usnesení městského soudu z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., který je vyhrazen pro situace, kdy je žaloba odmítnuta bez věcného projednání. V těchto případech se proto ani Nejvyšší správní soud nezabývá věcnou stránkou žaloby a přezkum je zaměřen jen na otázku, zda městský soud nesplnění procesních podmínek správně posoudil. V daném případě jde konkrétně o posouzení, zda stěžovatel skutečně nedodržel lhůtu, v níž lze žalobu rozšířit o další žalobní body (§ 71 odst. 2 s. ř. s.).

Nahlédnutím do přiložených spisů Nejvyšší správní soud zjistil, že napadené správní rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 13. 4. 2015. Od tohoto dne tudíž počala běžet standardní dvouměsíční lhůta k podání žaloby (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba byla podána dne 28. 4. 2015, nicméně místo žalobních bodů obsahovala pouze poznámku, že žalobní body budou doplněny ve lhůtě 3 týdnů. Usnesením městského soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 1 A 34/2015 – 11, byl stěžovatel vyzván k zaplacení soudního poplatku. Stěžovatel dne 18. 5. 2015 reagoval žádostí o osvobození od soudních poplatků, která byla zamítnuta usnesením městského soudu ze dne 24. 6. 2015. Toto usnesení nabylo právní moci dne 26. 6. 2015. Dne 23. 7. 2015 stěžovatel specifikoval jednotlivé žalobní body. Městský soud ovšem žalobu odmítl s tím, že lhůta k doplnění žalobních bodů uplynula dnem 13. 6. 2015.

Podle § 71 odst. 2 s. ř. s. může být žaloba rozšířena o další žalobní body jen ve lhůtě pro její podání. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze přitom žalobu podat do dvou měsíců poté, kdy bylo napadené rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou.

Ustanovení § 35 odst. 8 věta třetí s. ř. s. uvádí, že *„[p]ožádá-li navrhovatel o osvobození od soudních poplatků nebo o ustanovení zástupce, po dobu od podání takové žádosti do právní moci rozhodnutí o ní neběží lhůta stanovená pro podání návrhu na zahájení řízení.“*

Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 16. 12. 2015, č. j. 3 Azs 130/2015 – 46, že *„§ 35 odst. 8 s. ř. s. dopadá jak na situace, kdy navrhovatel požádá o ustanovení zástupce před podáním návrhu na zahájení řízení, tak na situace, kdy navrhovatel návrh sám podá a o ustanovení zástupce požádá před skončením lhůty k podání návrhu“*. Vzhledem k systematickému zařazení tohoto ustanovení je ovšem třeba zvažovat, zda stejný výklad lze použít také ve vztahu k samostatné žádosti o osvobození od soudních poplatků.

Přerušení lhůty pro podání návrhu na zahájení řízení je totiž zákonem předvídáno především v souvislosti s rozhodnutím o ustanovení zástupce, který by byl schopen za žalobce kvalifikovaně návrh formulovat. Proto je také uvedené ustanovení systematicky zařazeno do části, týkající se zastoupení. Tam, kde jde o ustanovení zástupce je shora uvedená interpretace zdůvodnitelná právě tím, že účastník žádá a pomoc soudu při úkonu, který sám dostatečně nezvládá. Stejná konstrukce by platila i v případě, že by účastník žádal současně osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce, neboť oba tyto

návrhy spolu souvisejí. Jestliže však účastník žádá pouhé osvobození od soudních poplatků, a to navíc za situace, kdy je v řízení kvalifikovaně zastoupen, není možné přehlédnout, že v takovém případě se jedná o řízení o žádosti o osvobození od soudních poplatků podle § 36 odst. 3 s. ř. s., podle kterého také městský soud rozhodoval, na které však dopad § 35 odst. 8 věta třetí s. ř. s. nelze aplikovat. V daném případě to znamená, že lhůta k podání žaloby, respektive lhůta, v níž bylo možné žalobní body rozšířit, nebyla podáním žádosti o osvobození od soudních poplatků přerušena a běžela tedy i v době, kdy městský soud rozhodoval o žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků.

Městský soud se k dané problematice nijak nevyjádřil a nezabýval se ani související argumentací stěžovatele k této problematice (viz oddíl II. doplnění žaloby ze dne 23. 7. 2015). Vycházel pouze ze skutečnosti, že od doručení správního rozhodnutí stěžovateli do formulace žalobních bodů uplynula marně lhůta k podání žaloby, počítaná bez zohlednění § 35 odst. 8 věta třetí s. ř. s. Byť tedy argumentaci vskutku ignoroval, přesto postupoval věcně správně.

Aplikuje-li se shora uvedený výklad na skutkové okolnosti posuzované věci, nelze dospět k jinému závěru, než že stěžovatel nestihl žalobu doplnit včas. Lhůta pro podání žaloby totiž běžela od 13. 4. 2015 (doručení napadeného správního rozhodnutí) nejen do 18. 5. 2015 (podání žádosti o osvobození od soudních poplatků), ale bez přerušení dále a uplynula marně dne 13. 6. 2015, jestliže stěžovatel žalobu doplnil teprve dne 23. 7. 2015.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že městský soud správně žalobu odmítl pro opožděnost, respektive z důvodu absence žalobních bodů. Žalobní body totiž nebyly podáním stěžovatele ze dne 23. 7. 2015 doplněny ve lhůtě vyplývající z § 71 odst. 2 s. ř. s.

S ohledem na uvedené je zřejmé, že kasační stížnost není důvodná, a Nejvyšší správní soud ji proto zamítl podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.

O nákladech řízení tento soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů nepřísluší. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec vyplývající z jeho úřední činnosti nevznikly, a proto mu soud žádné náklady řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2016

JUDr. Jaroslav
Vlašín
předseda senátu